

Συγκάτοικοι, με τις οικογένειές τους, σε μια πολύ όμορφη και άνετη πολυκατοικία σε καλή γειτονιά. Παραμονή Καθαράς Δευτέρας. Συζητήσεις επί συζητήσεων για πρόγραμμα κοινού πανηγυρισμού των ημερών. Δεν κατέληξαν διαφώνησαν στον προορισμό. Για την Κούβα ο ένας σε ευρωπαϊκή χώρα ο άλλος. Η συνεννόηση απέτυχε.

Κατά διαστήματα ανακύπτει κατά την τελευταία δεκαετία θέμα “εθνικής συνεννόησης” για την αντιμετώπιση υπαρξιακής κρίσεως που αποσαθρώνει τα θεμέλια της κοινωνίας μας. (Σκέφτεται ο φιλύποπτος: Μήπως πρόκειται για σχεδιασμό; Η εξαθλίωση δεν ξέρεις πού μπορεί να οδηγήσει. Αλλιώς πώς εξηγείται η επανάληψη της ίδιας τακτικής και των ίδιων κακουργηματικών “λαθών”; Την πρώτη φορά εστοίχισε 86 δισεκατομμύρια ευρώ). Ας είναι. Για να υπάρξει συναίνεση πρέπει να υπάρχει τουλάχιστον κοινός στόχος των δυνάμει συντελεστών της συνεννοήσεως των πιο σημαντικών. Του ΣΥΡΙΖΑ και της Νέας Δημοκρατίας στη σημερινή πολιτική και κοινωνική συγκυρία. Με κατάληξη βέβαια την από κοινού ευθύνη μιάς διακυβερνήσεως που θα στηρίζεται στην ψήφο εμπιστοσύνης των δύο κομμάτων.

Τούτο μπορεί να επιτευχθεί κατά δύο τρόπους. Ο πρώτος: Με το σχηματισμό κυβερνήσεως, της οποίας ο πρόεδρος και τα μέλη είναι πρόσωπα εκτός πολιτικής. Πρόεδρος, ας πούμε, ο κ. Παναγιώτης Πικραμμένος ή ο κ. Λουκάς Παπαδήμος ή ο κ. Νικηφόρος Διαμαντούρος. (Αποκλείεται a priori η κυρία Βασιλική Θάνου). Μέλη ο κ. Άλφα καθηγητής πανεπιστημίου ή κυρία Βήτα επιχειρηματίας ή ο κ. Γάμα αγρότης, κ.ο.κ. Προσωπικά είμαι απολύτως βέβαιος πως δεν θα την υπερψήφιζαν οι συριζαίοι. Διότι συγκρούεται με την πρωταρχική τους επιδίωξη. Που δεν είναι άλλη από τη διαμόρφωση στη χώρα μορφής ΕΑΜο-λατινοαμερικανικού καθεστώτος. Γράφει ο Άγγελος Στάγκος στην ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (της 5ης Μαρτίου): «Ταυτόχρονα [η κυβέρνηση] προωθεί το σχέδιο της εγκαθίδρυσης δικού της καθεστώτος, από το οποίο ποτέ δεν παραιτήθηκε.» Και αυτό, αν φύγουν από την κυβέρνηση, αποκλείεται να πραγματοποιηθεί. Έτσι δεν έχει σημασία η οποιαδήποτε άποψη του άλλου μέρους της συνεννοήσεως.

Δεύτερη περίπτωση είναι η συγκυβέρνηση των δύο κομμάτων. Πρωθυπουργός ο Αλέξης Τσίπρας, ως αρχηγός του

μεγαλύτερου κόμματος. Αλλιώς σημαίνει εκλογές. Θα πρέπει να προηγηθεί συνεννόηση για συμφωνία στον καθορισμό τι είναι αλήθεια. Δεν θα καταλήξει πουθενά. Εν συνεχεία: Όταν ορκιστεί ο πρωθυπουργός θα πάει να καταθέσει κόκκινα άνθη στο μνημείο των εκτελεσθέντων στην Καισαριανή. Θα πάει να καταθέσει και μερικά λευκά τριαντάφυλλα στην προτομή του Κώστα Περρίκου; (στην οδό Γλάδστωνος εκτελέστηκε στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής με τους συμμαχητές του της ΠΕΑΝ). Θα δεχτεί να φορέσει τη γραβάτα που (μισοαστεία-μισοσοβαρά) του χάρισε ο φίλος του, πρωθυπουργός τότε της Ιταλίας, Ματέο Ρέντσι; Θα διατάξει τον υπουργό του Σπίρτζη να κατεβάσει από το υπουργικό του γραφείο το πορτραίτο του Άρη Βελουχιώτη; Θα τακτοποιήσει συνειδησιακά τον Κατρούγκαλο, να μην αισθάνεται δύο φορές ταξικός αποστάτης; Θα απολύσει τον υπουργό που θα κηρύξει αρχαιολογικούς χώρους τις αμμουδιές μας, για να μην γίνουν αντικείμενα ιδιωτικής εκμετάλλευσης; Ο Σκουρλέτης θα υπογράψει πρόταση για απονομή παρασήμου στον πρόεδρο της ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ Α.Ε. για τις επενδύσεις του στις Σκουριές της Χαλκιδικής; Ευκατάληπτοι συμβολισμοί.

Με λίγα λόγια θα συμφωνήσει σε υποχωρήσεις για ένα πρόγραμμα αντιμετώπισης των υπαρξιακών προβλημάτων της χώρας; Και θα δεχτεί να ορκιστεί (φαντάζομαι ενώπιον εικόνας του Φιντέλ Κάστρο, ελλείψει άλλου θεού) ότι το συμφωνητικό που θα συνυπογράψει με τον κυβερνητικό του εταίρο θα το εκτελέσει ως την τελευταία του υποσημείωση;

Και για να τελειώνουμε. Αν με την “εθνική συνεννόηση” νοείται απλώς η παροχή ψήφου εμπιστοσύνης στην μετά-την-αλήθεια (post-truth) πολιτική της κυβερνήσεως των συριζανέλων, τότε η δράση αλλάζει πεδίο. Παίζουμε τις κουμπάρες.

5 Μαρτίου 2017

ΣΗΜ.: Εδημοσιεύθηκε, ως επιστολή με τον τίτλο “Οι ‘συριζανέλοι’ και οι κουμπάρες”, στην ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ της 10^{ης} Μαρτίου.